Р Е Ш Е Н И Е
№ 45634

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12103** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Г. Л. А. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Ц., срещу мълчалив отказ на Директора на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР, да издаде заповед за снемане полицейската регистрация на жалбоподателя.

Жалбоподателят твърди, че е поискал заличаване на информацията, съдържаща личните данни на жалбоподателя и съхранявана в автоматизираните и неавтоматизирани информационни фондове на МВР, а административният орган не се е произнесъл в срока, в който следва да постанови индивидуален административен акт. Намира, че отказът подлежи на отмяна като незаконосъобразен и като следствие от това да му бъдат присъдени разноски.

Тъй като в хода на съдебното производство е издаден изричен отказ за снемане на полицейската регистрация, жалбоподателят е заявил, че насочва жалбата си срещу него, поради което предмет на съдебното производство е Заповед № 3286з-166/16.01.2026 г. (л.80) на Директора на ГД "Национална полиция".

В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява от адв.Ц., който моли Съда да уважи жалбата. Претендира разноски по представен списък (л.99). В писмени бележки излага подробни мотиви за нарушение на административнопроизводствените правила, моли за отмяна на оспорената заповед като постановена в нарушение на изискването на чл.59, ал.2, т.4, предложение първо АПК.

Ответникът – Директорът на ГД "Национална полиция" се представлява от юк.П., който моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, излага доводи за законосъобразност на

оспорената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът намери за установено следното от фактическа страна:
Административното производство е образувано по Заявление вх.№ 328605-197/16.09.2025 г. от Г. Л. А., чрез адв.Ц. до ГД "Национална полиция" за снемане на полицейска регистрация на основание влязло в сила споразумение по НОХД № 2233/2020 г. на ОС Пловдив за престъпление по чл.354а, ал.1, пр.1 от НК, за което му е определено наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл.66 НК с изпитателен срок от 3 години. Посочено е, че изпитателният срок е изтекъл на 03.12.2023 г., като в този срок жалбоподателят няма извършени противоправни действия. Приложено е и удостоверение № PRB 2025295801830/27.06.2025 г. от Националната следствена служба, че срещу Г. Л. А. няма образувани обвинения по неприключили наказателни дела.
След получаване на заявлението Директорът на ГД "Национална полиция" е изпратил до Директора на ОДМВР П. писмо рег.№ 3286р-51180/11.10.2025 г., с което е поискал извършване на проверка дали са налице основанията посочени в чл.68, ал.6 ЗМВР за снемане на полицейска регистрация № 20144/26.07.2020 г. на заявителя, извършена в О. – ОДМВР П.. Посочено е, че следва да изготви мотивирано предложение за снемане или отказ на същата.
Изискана е справка от Окръжна прокуратура П. и Окръжен съд Пловдив относно описаното деяние в заявлението, като е представен протокол от проведено заседание на 03.12.2020 г. по НОХД №2233/2020 г., по описа на Пловдивски окръжен съд – Наказателно отделение. От него е видно, че на 03.11.2020 г. ОП П. е внесла в ОС Пловдив обвинителен акт срещу три лица, едно от които Г. Л. А., за престъпления по чл.354, ал.1, т.1, пр.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК и чл.354а, ал.3, т.1 НК. С протоколно определение от 03.12.2020 г. по НОХД №2233/2020 г., влязло в сила на 03.12.2020 г., Пловдивският окръжен съд, на основание чл.382, ал.6 НПК е одобрил постигнато споразумение за решаване на наказателното производство, от което е видно, че :
1. Г. Л. А. е извършил виновно престъпление по чл.354а, ал.1, пр.1 НК, като на 25.07.2020 г. в [населено място] без надлежно разрешително е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества – 909,622 г марихуана, от които 908,86 г с активен компонент тетрахидроканабинол 5,3 тегловни процента и 4,762 г със съдържание на активен тетрахидроканабинол 5 тегловни процента, на обща стойност 5457,73 лв., като на същата дата и на същото място без надлежно разрешително е разпространил на други две лица високорисково наркотично вещество – 904,86 г марихуана със съдържание активен тетрахидроканабинол 5,3 тегловни процента на стойност 5429,16 лв. За така извършеното престъпление по чл.354а, ал.1, пр.1 вр. чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 НК на Г. Л. А. му е определено наказание в размер на една година и шест месеца "лишаване от свобода".
2. Г. Л. А. е извършил виновно престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 НК, като на 25.07.2020 г. в [населено място] и на пътя [населено място]-В., обл.П., без наддлежно разрешително е държал високорискови наркотични вещества – марихуана с нето тегло 4,762 г, със съдържание активен компонент тетрахидроканабинол 5 тегловни процента, на стойност 28,57 лв., и кокаин с нето тегло 2,808 г, със съдържание на активен компонент кокаин 38 тегловни процента, на стойност 351 лв., всичко 7,57 г високорискови наркотични вещества на обща стойност 379,57 лв. За така извършеното престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 НК вр. чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 НК, на Г. Л. А. му е определено наказание в размер на осем месеца "лишаване от свобода". На основание чл.59, ал.1 НК от така определеното наказание е приспаднато времето, през което Г. Л. А. е бил задържан по наказателното производство по реда на ЗМВР и НПК, както и с мярка за неотклонение

"задържане под стража", считано от 25.07.2020 г. до момента на сключване на споразумението.
На основание чл.23, ал.1 НК Съдът е наложил на жалбоподателя едно общо най-тежко наказание "лишаване от свобода", а именно година и шест месеца. На основание чл.66 НК Съдът е отложил изтърпяването на така наложеното общо най-тежко наказание с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на определението.
От електронна справка за съдимост рег.№ 251028005000467843/ 28.10.2025 г. е видно, че освен извършеното престъпление, описано по-горе, са извършени и няколко други такива, извършени в Италия.
Видно от приложена разпечатка от АИС "Документооборот" към справка № 2372р-29420/17.10.2025 г. по описа на отдел "Криминална полиция" при ОДМВР-П., личните данни на жалбоподателя фигурират по отношение на ЗМ № 113/2020 г. и ЗМ № 136/2020 г. по описа на отдел "Криминална полиция" при ОДМВР-П., като е налице присъединяване на ЗМ №136/2020 г. към ЗМ №113/2020 г.
С писмо с № 317р-13949/29.10.2025 г. Директорът на ОДМВР-П. е изпратил предложение до ВПД директор на ГДНП в МВР, да се издаде отказ за снемане на полицейска регистрация № 20144/26.07.2020 г. по описа на "Криминална полиция" при ОДМВР-П., за деяние по чл.354а, ал.1 НК, поради липса на основание по чл.68, ал.6 ЗМВР.
Със Заповед № 3286з-166/16.01.2026 г. Директорът на ГД "Национална полиция" (л.80) е отказал снемането на полицейска регистрация на Г. Л. А. № 20144/26.07.2020 г. по описа на "Криминална полиция" при ОДМВР-П.. Административният орган е приел, че сключването на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.6 ЗМВР. Като мотиви за отказа е изложена необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл.8, ал.1 ЗМВР, осъществявана на основание чл.6, ал.1, т.1 от същия закон. Изложено е, че данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.
В хода на съдебното производство към делото се приобщиха следните писмени доказателства: преписка, съдържаща предложение на Директора на ОДМВР-П. за отказ за снемане на полицейска регистрация - УРИ 317р-13949/29.10.2025 г. на ОДМВР-П.; Заповед рег.№ 3286з-166/16.01.2026 г.; Заповед рег.№ 8123з-267/10.03.2015 г. (л.39); както и удостоверение, че главен комисар З. З. В. е заемал длъжността директор на ГД "Национална полиция" в МВР; графичният образ на полицейската регистрация на С. Б. И. (л.92).

При така установената фактическа обстановка Съдът приема от правна страна следното:
По силата на чл.21, ал.2 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация (Нова - ДВ, бр. 39 от 2026 г.) компетентният орган се произнася по мотивираното писмено искане за снемане на полицейска регистрация в сроковете по чл.53, ал.3 от Закона за защита на личните данни. Указаната разпоредба не е действала към момента на подаване на искането, поради което спрямо него следва да намери приложение общата норма на чл.57, ал.1 АПК, според която административният акт се издава до 14 дни от датата на започване на производството, а според ал.7 на същия нормативен текст, когато трябва да се поиска съгласието или мнението на друг орган, срокът за издаването на акта се смята съответно продължен, но с не повече от 14 дни. Заявлението за снемане на полицейската регистрация е подадено на 16.09.2025 г. При положение че за издаване на акта според чл.19, ал.4 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация е било необходимо становище на ръководителя на

структурата на МВР, която е извършила регистрацията, срокът за произнасяне на Директора на ГД "Национална полиция" в МВР е бил до 14.11.2025 г. Жалбата е подадена при наличието на правен интерес от оспорването, от подателя на заявлението, чрез надлежно упълномощен адвокат (пълномощно на л.31).
При положение, че е издаден изричен отказ за снемане на полицейската регистрация, Съдът намира, че подаването на жалба от адресата на индивидуалния административен акт и при наличие на правен интерес обуславя извод за процесуална допустимост на жалбата.
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставените му правомощия по чл.68, ал.6 ЗМВР, във връзка със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на Министъра на вътрешните работи и Удостоверение № 3286р-56812/2 от 18.09.2026 г. (л.92). Актът е издаден в изискуемата форма и съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК.
Спорът е относно съответствието на отказа с материалния закон и по-конкретно дали административният орган е извършил необходимата индивидуална преценка за продължаващото съхраняване и обработване на личните данни на жалбоподателя.
Съгласно чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към 16.01.2026 г. приложима е редакцията на чл.68, ал.6 ЗМВР, действаща преди изменението, обн. в ДВ, бр. 66 от 21.07.2026 г. Разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР в тази редакция предвижда снемане на полицейската регистрация въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица, служебно или след писмено мотивирано искане на регистрираното лице, при наличие на някое от изрично посочените законови основания. Административният орган има задължението да прецени дали продължаващото съхраняване на личните данни съответства на изискванията на правото на Европейския съюз.
Приложима е Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания. Съгласно чл.4, § 1, б."в" от директивата личните данни следва да бъдат подходящи, относими и ненадхвърлящи необходимото във връзка с целите, за които се обработват. По силата на буква "д" от същия параграф те следва да бъдат съхранявани във форма, позволяваща идентифициране на субектите на данни, за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които се обработват. Член 5 от директивата изисква държавите членки да предвидят подходящи срокове за изтриване на личните данни или за периодична проверка на необходимостта от тяхното съхраняване. С Решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 Съдът на Европейския съюз приема, че чл.4, § 1, б."в" и "д" във вр. с чл.5 и чл.10 от Директива (ЕС) 2016/680, не допуска национална правна уредба, която предвижда общо и без разграничение съхраняване до смъртта на субекта на данни на лични данни, включително биометрични и генетични данни, на лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, без възможност за проверка дали съхраняването продължава да е необходимо и за изтриване на данните, когато необходимостта от тяхното съхраняване е отпаднала. От посоченото решение следва, че постигнатото споразумение по НОХД № 2233/2020 г. може да обоснове съхраняването на личните данни за целите на предотвратяването, разследването и разкриването на престъпления, но не оправдава автоматичното им съхраняване за неопределен период, без индивидуална преценка на необходимостта от продължаващото обработване. Тази преценка следва да отчита всички относими обстоятелства, включително естеството и тежестта на извършеното престъпление,

изминалото време, последващото поведение на лицето и необходимостта от запазване на конкретните категории лични данни за постигане на законоустановените цели.
В разглеждания случай административният орган не се е ограничил единствено до констатацията, че е сключено споразумение, с което жалбоподателят се е признал за виновен. В мотивите на заповедта са обсъдени характерът и тежестта на престъплението, както и обстоятелствата по извършването му. Въз основа на тези обстоятелства органът е приел, че запазването на полицейската регистрация е от необходимост на правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето. Извършената преценка обаче не е достатъчна, за да обоснове продължаващото съхраняване на личните данни. Видно от споразумението е и приспадането от така наложеното общо най-тежко наказание "лишаване от свобода" времето, през което А. е бил задържан, както и мярката за неотклонение "задържане под стража".
Посочените обстоятелства не обуславят сами по себе си задължение за снемане на полицейската регистрация. Те обаче са относими към преценката дали продължаващото съхраняване на личните данни е необходимо и пропорционално на преследваните цели.
Предвид даденото с Решение на СЕС от 30 януари 2024 година по дело C-118/22 тълкуване относно задължението на администратора периодично да извършва проверка за необходимостта от продължаващо съхранение и обработване на лични данни, оспорената заповед се явява незаконосъобразна. С оглед признатото право на субекта на данни на изтриване/заличаване на съхраняваната за него информация по чл.16 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, същият има правото да изисква, а полицейският орган – администратор на лични данни има задължението да извършва периодична проверка за необходимостта от съхранение на тези лични данни в информационните масиви на МВР. Всяко заявление поражда задължение за самостоятелна и пълна оценка на наличието или липсата на предпоставките за заличаване на регистрацията и не предполага механично възпроизвеждане на факти относно извършеното от субекта на данни престъпление и наложеното за него наказание. Обратното би лишило субекта на данни от реално и ефективно упражняване на правото по чл.16 от Директивата. Задължението на администратора на лични данни периодично да преценява необходимостта от продължаващото съхранение на данните произтича от основния принцип, че личните данни се съхраняват само за минимален период, необходим за целите на обработването по чл.4, § 1, б."д" от Директива 2016/680. Периодичната преценка не е формалност или процедурна стъпка, а съществено задължение, което цели да гарантира, че обработването на лични данни остава в границите на необходимото и пропорционалното. Или, за да е законосъобразен отказът на ответника, същият следва да е мотивиран от фактическа страна с надлежно удостоверени факти, че същите обосновават нуждата да се продължи полицейската регистрация на жалбоподателя, съответно, че не се налага снемането ѝ, защото продължаването ѝ се явява оправдано от гледна точка на целите на закона - ЗМВР и Директива ЕС 2016/680.
В случая това не е сторено. По същество проверката трябва да включва събиране и анализ на информация относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация - в този смисъл т.67 вр. т.62 и т.69 от решението по дело C-118/22 г. на СЕС. Административният орган трябва да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на

данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо.
Доколкото дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към разглежданата хипотеза, се налага изводът, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред при съобразяване на последващото му поведение в обществото, наличието или не на последващи противоправни деяния. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва последните да бъдат заличени.
В конкретния случай административният орган е посочил че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл.8, ал.1 ЗМВР, осъществявана на основание чл.6, ал.1, т.1 от същия закон. Посочено е също, че данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Тези мотиви съдът възприема като бланкетни, а извършената проверка – за незадълбочена. Посоченото е относимо към обработването на лични данни във връзка с извършването на полицейска регистрация въобще, но по никакъв начин не може да бъде възприето като обвързано с конкретния случай. Липсва преценка с какво съхраняването на личните данни на жалбоподателя би допринесло за противодействие на престъпността.
Този извод следва и от мотивите на постановеното от СЕС решение, според което е необходимо административният орган да направи преценка относно липсата на данни той да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, което представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.
При тези обстоятелства Съдът приема, че административният орган не е обосновал в достатъчна степен необходимостта от продължаващото обработване на личните данни на жалбоподателя към момента на постановяване на отказа.
С оглед изложеното се налага изводът, че оспорената заповед противоречи на материалноправните изисквания за необходимост и пропорционалност на обработването на лични данни, произтичащи от правото на Европейския съюз. Налице е основание за отмяната ѝ по чл.146, т.4 АПК. Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението за снемане на полицейската регистрация при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат направените и доказани разноски по делото. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възражение. Съгласно чл.78, ал.5, изр. първо ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. В настоящия случай Съдът намира, че не е налице надлежно мотивирано възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Изложеното от ответника твърдение, че делото не се отличава с правна сложност, има бланкетен характер, доколкото не е подкрепено с конкретни доводи, обосноваващи несъответствие между размера на претендираното възнаграждение и действителната фактическа и правна сложност на спора. Ето защо не са налице предпоставките на чл.78, ал.5 ГПК за намаляване на претендираното адвокатско възнаграждение.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административният съд – С.-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-166/16.01.2026 г., издадена от Директора на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР, с която е отказано снемане на полицейска регистрация № 20144/26.07.2020 г. по описа на "Криминална полиция" при ОДМВР-П., на Г. Л. А. от [населено място], ЕГН: [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката на Директора на Главна дирекция "Национална полиция" в МВР за ново произнасяне по заявлението на Г. Л. А. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за снемане на полицейската му регистрация, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" в МВР да заплати на Г. Л. А., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 905,11 € (деветстотин и пет евро и единадесет евро цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.